

Radiorede door Johannes Linthorst Homan (14 juli 1953)

Source: LINTHORST HOMAN, Johannes. Van Gewest tot Gemeenschap, Artikelen en lezingen over Europa 1948-1968. [s.l.]: Europese Beweging in Nederland, 1968. p. 16-17.

Copyright: (c) Europese Beweging in Nederland

URL: http://www.cvce.eu/obj/radiorede_door_johannes_linthorst_homan_14_juli_1953-nl-014908af-b8d2-4af1-a6c1-1b6d43f47676.html

Last updated: 21/01/2015

Radiorede door Johannes Linthorst Homan (14 juli 1953)

EUROPESE ECONOMISCHE INTEGRATIE

Het is opvallend dat het begrip van een gemeenschappelijke markt met vrij verkeer van goederen, kapitaal, diensten en personen, van vele kanten steeds krachtiger wordt aanbevolen. Maar inmiddels wil dat nog niet zeggen, dat men het nu over de methode tot het bereiken daarvan eens is. Er bestaan in hoofdzaak twee uiteenlopende opvattingen. De ene, de zogenaamde 'functionele', zegt dat het leven ook in de productie zo ingewikkeld is geworden, dat men per sector van het economische leven naar Europese integratie moet streven. Dus een aparte integratie voor b.v. de landbouw, voor de grote takken van de industrie enzovoorts. Plannen daarvoor zijn reeds jarenlang aan de orde. De O.E.E.S. heeft voor niet minder dan 12 sectoren nagegaan of men tot integratie moet komen en hoé men dat moet doen. En het antwoord was overal, dat het voor elke sector van het Europese economische leven nuttig zou zijn en dat het overal zou leiden tot opvoering van de productiviteit en de productie, maar in geen enkele sector heeft men overeenstemming kunnen bereiken over de wijze waarop dit zou moeten gebeuren. Men werkt hieraan intussen voort.

Niet alleen in de O.E.E.S. te Parijs en in de Economische Commissie in Genève werkte en werkt men aan deze problemen, doch ook de Raad van Europa in Straatsburg heeft, als politiek lichaam, zich hierin reeds veel moeite gegeven. En ook daar kwam dan ook die andere opvatting tot uiting, welke méér wil dan de 'functionele' oplossing. Men wil namelijk in vele kringen de zaak in zijn geheel aanvaarden door een algemene benadering van het structurele vraagstuk. Want - zo redeneert men - de sectoren van het economische leven hangen alle van elkaar af en zij oefenen over en weer een grote wisselwerking op elkaar uit, terwijl er tevens heel veel grote lijnen van algemene economische en sociale politiek zijn, welke niet speciaal onder een sector vallen, maar welke alles beïnvloeden.

Temidden van deze gesprekken kwam, los van de bestaande organen en organisaties, het zogenaamde Schuman-plan tot stand, de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal voor de drie landen van Benelux en voor Duitsland, Frankrijk en Italië. En spoedig daarna kwam voor dezelfde landen het ontwerp tot stand voor een Europese Defensie Gemeenschap. Dat gebeurde allemaal niet omdat men het gebied der zes landen, ons zogenaamde 'Kleine Europa' nu zo ideaal achtte voor een proef, maar wél omdat men nu eindelijk eens iets reëls wilde doen en daarvoor slechts deze zes landen in eerste instantie bereid vond. En deze zes hebben vervolgens aan een bijzondere vergadering van parlementsleden uit hun midden om een voorstel gevraagd voor een politieke integratie, in eerste opzet vooral begonnen terwille van de onmisbare democratische contrôle over de gemeenschappelijke verdediging, maar tijdens het werk uitgegroeid tot wat nu voor ons ligt als ontwerp voor een Statuut voor een Europese Gemeenschap.

Dat Statuut doet duidelijk zien, dat men blijft hopen op toetreding van andere landen en ook op technische samenwerking met dié landen die niet over het gehele veld kunnen of willen toetreden, doch toch op bijzondere punten een belangengemeenschap willen aangaan.

Het is de Nederlandse Regering geweest, welke steeds met grote nadruk heeft gewezen op de noodzaak, aan deze Europese Gemeenschap economische inhoud, taken en bevoegdheden te geven, omdat immers juist op het economische gebied onze structuur zozeer verouderd is en verbetering behoeft. De Regering stelde voor, naar een gemeenschappelijke markt te streven en als eerste stap op die weg binnen 10 jaren een Douane-Unie te vormen, en zij heeft daarbij concrete plannen ingediend voor de realisatie van de gemeenschappelijke Europese verantwoordelijkheid, juist ook voor die moeilijkheden, welke zich in de eerste overgangstijd stellig zullen voordoen.

En met grote nadruk stelde de Regering daarbij voorop dat West-Europa, in dit geval het voorlopig nog 'kleine Europa', moet openstaan voor zijn aandeel in het wereld-verkeer en niet moet streven naar een systeem, dat ons van de wereld-werkverdeling zou afsluiten. Doel is verhoging van het levenspeil in de samenwerkende landen door opvoering van productiviteit en productie. Langs deze weg kan het thans zo bij de eisen der moderne tijden achtergebleven West-Europa zich moderniseren om zijn taken in eigen en groter verband gedegen te volbrengen.

De komende Europese conferenties zullen moeten aantonen of de landen van West-Europa het aandurven terwille van een grote toekomst de moeilijkheden van een overgangstijd gemeenschappelijk te doorstaan.

Uit een radiorde voor de R.V.D. gehouden, 14 juli 1953.